

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2007-2008

8 november 2007

ONTWERP VAN DECREET

**tot aanvulling van het decreet van 5 april 1995
houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid
met een titel XVI ‘Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen’**

AMENDEMENTEN

Zie:

1249 (2006-2007)

- Nr. 1: Ontwerp van decreet
- Nr. 2: Verslag over hoorzittingen

AMENDEMENT Nr. 1

**voorgesteld door de heer Rudi Daems
en mevrouw Vera Dua**

Artikel 9

In de voorgestelde tekst van artikel 16.1.2, 1° vervangen door wat volgt:

“1° milieu-inbreuk: een gedraging, in strijd met een voorschrift dat wordt gehandhaafd met toepassing van deze titel, waarvoor een exclusieve bestuurlijke geldboete kan worden opgelegd maar die niet strafrechtelijk kan worden bestraft overeenkomstig de bepalingen van deze titel.

Milieu-inbreuken moeten opgenomen zijn in een lijst, te bepalen door de Vlaamse Regering.

Alleen gedragingen die exclusief een schending inhouden van administratieve verplichtingen zoals bepaald in de milieuwetgeving, vermeld in artikel 16.1.1, eerste lid, kunnen worden opgenomen op de lijst van milieu-inbreuken.

Gedragingen die verband houden met de hiernavolgende elementen kunnen niet worden opgenomen op de lijst van inbreuken:

- a) de schending van de verplichting om te beschikken over een vergunning of een erkenning;*
- b) de schending van de verplichting om een veiligheidsrapport op te maken;*
- c) emissies als vermeld in artikel 16.6.3;*
- d) het achterlaten, beheren of overbrengen van afvalstoffen als vermeld in artikel 16.6.4;*
- e) het veroorzaken van gezondheidsschade of dood.”.*

VERANTWOORDING

Uit de hoorzittingen bleek dat het onderscheid in het voorliggende ontwerp tussen inbreuken en misdrijven heel wat nadelen heeft. Het wekt de indruk dat een aantal regels niet meer belangrijk zijn. Het is niet conform een aantal internationale verplichtingen. In de praktijk zal het niet eenvoudig zijn om het onderscheid te maken tussen milieu-inbreuken en milieumisdrijven. Het geeft aanleiding tot zware procedu-

res. Inbreuken kunnen alleen gesanctioneerd worden met een geldboete terwijl het strafrecht soms meer aangepaste sancties ter beschikking heeft (bijvoorbeeld de werkstraf). Het onderscheid kan ook niet verantwoord worden in het kader van het streven naar wetsmatiging. Het geeft aanleiding tot meer en meer ingewikkelde regelgeving.

Het Nederlandse voorbeeld toont aan dat het eenvoudiger kan. In plaats van een in regelgeving uitgewerkte depenaliserende maatregel maakt men in Nederland landelijke afspraken tussen de bestuurlijke en strafrechtelijke handhaving. Er worden beleidsnotities gemaakt waarin staat bij welk type overtreding Justitie of het bestuurlijke gezag het voortouw neemt.

Nu het onderscheid toch behouden blijft, moeten belangrijke normen zoals het niet beschikken over de nodige vergunningen en erkenningen strafrechtelijk gesanctioneerd blijven. Systemen van vergunningen en erkenningen zijn essentiële instrumenten van het milieubeleid. Dat geldt ook voor belangrijke documenten zoals het veiligheidsrapport.

AMENDEMENT Nr. 2

**voorgesteld door de heer Patrick Lachaert,
mevrouw Joke Schauvliege en de heren Bart Martens,
Jan Peumans, Jos Bex en Karlos Callens**

Artikel 9

In de voorgestelde tekst van artikel 16.1.2, 1°, b) en c), de woorden “artikel 16.6.3” en “artikel 16.6.4” respectievelijk vervangen door de woorden “artikel 16.6.2” en “artikel 16.6.3”.

VERANTWOORDING

Dit amendement beoogt een materiële rechtzetting van een foutieve verwijzing in de tekst van het decreet.

De wederrechtelijke emissies waarvan sprake in artikel 16.1.2, 1°, b), vallen niet onder artikel 16.6.3 (artikel dat betrekking heeft op het wederrechtelijk achterlaten, beheren of overbrengen van afvalstoffen), maar onder artikel 16.6.2.

Het wederrechtelijk achterlaten, beheren of overbrengen van afvalstoffen waarvan sprake in artikel 16.1.2, 1°, c), valt niet onder artikel 16.6.4 (dat grotendeels identiek is aan artikel 59, §1 en §2, eerste lid, van het Afvalstoffendecreet), maar onder artikel 16.6.3.

AMENDEMENT Nr. 3

**voorgesteld door de heer Rudi Daems
en mevrouw Vera Dua**

Artikel 9

In de voorgestelde tekst aan artikel 16.1.2 een 5° toevoegen, dat luidt als volgt:

“5° machtiging: begunstigende schriftelijke beslissing van een bestuursorgaan die een publiekrechtelijke rechtshandeling betreft die niet van algemene strekking is, die verleend wordt op aanvraag en waarbij een uitzondering wordt gemaakt op een algemeen verbod, zoals onder meer een vergunning en een erkenning.”.

VERANTWOORDING

Zie de verantwoording bij amendement nr. 29.

AMENDEMENT Nr. 4

**voorgesteld door de heer Rudi Daems
en mevrouw Vera Dua**

Artikel 9

In de voorgestelde tekst van artikel 16.2.3 het tweede en derde lid vervangen door wat volgt:

“De op basis van dat overleg gemaakte afspraken worden in protocollen vastgelegd. De Vlaamse Regering maakt de protocollen actief openbaar en deelt ze mee aan het Vlaams Parlement, de provincies, de gemeenten, de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen en de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen.

De afspraken zijn gebaseerd op een analyse van de problemen die zich naar het oordeel van de bevoegde overheden kunnen voordoen met betrekking tot de naleving van de milieuwetgeving met inbegrip van de kans op inbreuken en misdrijven en gevolgen hiervan voor het milieu. De afspraken betreffen onder meer de doelstellingen van de handhaving, de activiteiten die daartoe door elk van de bevoegde overheden zullen worden

uitgevoerd en de onderlinge afstemming van het handhavingsbeleid van die overheden. Ze worden geregeld geëvalueerd en zo nodig aangepast.

De Vlaamse Regering kan voor dat overleg de nadere regels vastleggen. Ze kan de inhoud van de protocollen ook overnemen in nadere regels.”.

VERANTWOORDING

De protocollen zijn belangrijke beleidsdocumenten. Ze moeten bekend gemaakt worden op dezelfde manier als de milieuhandhavingsprogramma's (zie artikel 16.2.4, derde lid).

De afspraken moeten tot stand komen op basis van een analyse van de handhavingsproblematiek. De decretale bepaling legt ook vast waarover minimaal afspraken moeten worden gemaakt. Deze bepalingen zijn geïnspireerd door het Nederlandse besluit van 29 september 2005 houdende kwaliteitseisen met betrekking tot de bestuursrechtelijke handhaving van milieuwetgeving (Besluit kwaliteitseisen handhaving milieubeheer).

Door de inhoud van de protocollen over te nemen in een uitvoeringsbesluit kan de Vlaamse Regering, na een periode waarin ervaring wordt opgedaan, ervoor zorgen dat alle lokale besturen minimale afspraken moeten nakomen. Dat kan nodig zijn om een gelijk basisniveau van handhaving te krijgen in het volledige Vlaamse Gewest.

AMENDEMENT Nr. 5

**voorgesteld door de heer Rudi Daems
en mevrouw Vera Dua**

Artikel 9

In de voorgestelde tekst van artikel 16.2.4 het eerste en tweede lid vervangen door wat volgt:

“In uitvoering van de in artikel 16.2.3 bedoelde afspraken stelt de Vlaamse Hoge Raad voor de Milieuhandhaving jaarlijks een milieuhandhavingsprogramma op. Daarin kan hij worden bijgestaan door de overheden die belast zijn met het toezicht op en de handhaving van het milieurecht.

Het milieuhandhavingsprogramma bepaalt voor het komende kalenderjaar de handhavingsprioriteiten van de gewestelijke overheden die belast zijn met de handhaving van het milieurecht en de wijze waarop de

beschikbare financiële en personele middelen zullen worden ingezet. Het bepaalt tevens de indicatoren die de gewestelijke overheden hanteren om te bepalen of de gekozen doelstellingen worden bereikt. Het milieuhandhavingsprogramma bevat eveneens aanbevelingen met betrekking tot deze elementen voor het provinciaal en gemeentelijk niveau, alsook inzake de samenwerking met en tussen deze beleidsniveaus.”.

VERANTWOORDING

Er wordt wat duidelijker aangegeven wat de inhoud is van het milieuhandhavingsprogramma.

Volgens het voorliggende ontwerp ‘kan’ het programma ook aanbevelingen bevatten voor de lokale bestuursniveaus. Het amendement stelt voor om te bepalen dat het programma dergelijke aanbevelingen ‘moet’ bevatten. Dat lijkt een absoluut minimum, gelet op de problemen met de handhaving van het milieurecht op lokaal niveau en gelet op de beperkte opdracht en de ruime middelen die de Hoge Raad voor de Milieuhandhaving krijgt.

AMENDEMENT Nr. 6

**voorgesteld door de heer Rudi Daems
en mevrouw Vera Dua**

Artikel 9

**In de voorgestelde tekst van artikel 16.2.5, derde lid, 1°
vervangen door wat volgt:**

“1° een algemene evaluatie van het in het afgelopen kalenderjaar gevoerde gewestelijke milieuhandhavingsbeleid, onder meer gebaseerd op de indicatoren die worden gehanteerd om te bepalen of de gekozen doelstellingen worden bereikt; de evaluatie betreft ook de beschikbare en de benodigde financiële en personele middelen;”.

VERANTWOORDING

Een evaluatie moet onder meer gebaseerd zijn op systematisch verzamelde gegevens. De vraag hoeveel financiële en personele middelen beschikbaar zijn en hoeveel er nodig zijn, is essentieel.

Ze komt erg uitvoerig aan bod in het Nederlandse besluit van 29 september 2005 houdende kwaliteitseisen met betrekking tot de bestuursrechtelijke handhaving van milieuwetgeving.

AMENDEMENT Nr. 7

**voorgesteld door de heer Patrick Lachaert,
mevrouw Joke Schauvliege en de heren Bart Martens,
Jan Peumans, Jos Bex en Karlos Callens**

Artikel 9

In de voorgestelde tekst van artikel 16.2.7, §1, op de tweede regel, de woorden “veertien leden” vervangen door de woorden “tien leden”.

VERANTWOORDING

Uit artikel 16.2.7, §2, eerste lid, volgt dat de Vlaamse Hoge Raad voor de Milieuhandhaving zal samengesteld zijn uit tien i.p.v. veertien leden. Daarnaast kan de samenstelling van de Vlaamse Hoge Raad voor de Milieuhandhaving evenwel verder worden uitgebreid tot vier vertegenwoordigers van federale overheden (artikel 16.2.7, §2, vijfde lid).

AMENDEMENT Nr. 8

**voorgesteld door de heer Rudi Daems
en mevrouw Vera Dua**

Artikel 9

In de voorgestelde tekst van artikel 16.2.7, §2, eerste lid, 7° vervangen door wat volgt:

“7° vier leden op voordracht van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten.”.

VERANTWOORDING

Omdat het overleg met de lokale besturen een belangrijke taak is van de Hoge Raad, moet de Raad een daarvoor aangepaste samenstelling krijgen.

AMENDEMENT Nr. 9

voorgesteld door de heer Rudi Daems
en mevrouw Vera Dua

Artikel 9

In de voorgestelde tekst, vóór artikel 16.3.1, dat artikel 16.3.2 wordt, een nieuw artikel 16.3.1 invoegen, dat luidt als volgt:

“Artikel 16.3.1

De Vlaamse Regering zorgt ervoor dat binnen een periode van vijf jaar per gemeente, intergemeentelijke vereniging of politiezone waarvan personeelsleden als toezichthouder worden benoemd op basis van artikel 16.3.2 een inspectiesysteem wordt opgezet om toezicht te houden op de naleving van de wetten en decreten, bedoeld in artikel 16.1.1. De Vlaamse Regering pleegt voorafgaandelijk overleg met de betrokken overheden. De met toezicht belaste dienst van het beleidsdomein Leefmilieu, Natuur en Energie ondersteunt de gemeente, intergemeentelijke vereniging of politiezone bij het opzetten van het inspectiesysteem.

De Vlaamse Regering kan, onder meer per klasse of per categorie van als hinderlijk ingedeelde inrichtingen, aan de in het eerste lid bedoelde toezichthoudende overheid opleggen om met een bepaalde frequentie bepaalde toezichtopdrachten uit te voeren bij de bedoelde inrichtingen. De toezichthoudende overheid stelt (drie)jaarlijks een beknopt rapport op over het opgezette inspectiesysteem en het uitgevoerde toezicht.

Als de gemeente, intergemeentelijke vereniging of politiezone haar verplichtingen tijdens een bepaald jaar niet of onvoldoende nakomt, kan de Vlaamse Regering beslissen dat zij voor dat jaar de in artikel 16.3.4 bedoelde subsidie geheel of gedeeltelijk verliest.”.

VERANTWOORDING

Deze bepaling heeft tot doel om de handhaving van het milieurecht op lokaal niveau te professionaliseren. De organisatie van de handhaving op dit niveau moet gebeuren in overleg met betrokkenen van dit niveau. Ook moet het gewestelijke niveau het lokale niveau ondersteunen met de kennis die het voorbije decennium door de gewestelijke diensten werd verworven.

De hoorzitting bracht aan het licht dat volgens veel criminologisch onderzoek de (administratieve) geldboete meestal niet volstaan om recidive te verhinderen. Vooral de pakkans heeft een preventieve werking. Ook op lokaal niveau moet er dus een inspectiesysteem komen waarbinnen toezichtopdrachten worden uitgevoerd met een bepaalde frequentie.

AMENDEMENT Nr. 10

voorgesteld door de heer Patrick Lachaert,
mevrouw Joke Schauvliege en de heren Bart Martens,
Jan Peumans, Jos Bex en Karlos Callens

Artikel 9

In de voorgestelde tekst van artikel 16.3.1, §1, 1°, op de eerste regel, het woord “ministerie” vervangen door het woord “departement”.

VERANTWOORDING

Van een ministerie maken niet alleen de personeelsleden deel uit die behoren tot een departement, maar ook de personeelsleden die behoren tot een agentschap zonder rechtspersoonlijkheid. Het begrip ‘agentschappen’ daarentegen, zoals gebruikt in dit artikel, heeft een ruimere betekenis: hiermee worden alle agentschappen bedoeld, zowel die mét rechtspersoonlijkheid als die zonder. Daarom is het beter te spreken van ‘de personeelsleden van het departement en de agentschappen’.

AMENDEMENT Nr. 11

voorgesteld door de heer Rudi Daems
en mevrouw Vera Dua

Artikel 9

In de voorgestelde tekst van artikel 16.3.4 de eerste zin vervangen door wat volgt:

“Binnen de perken van de begrotingskredieten kan de Vlaamse Regering de aanstelling subsidiëren van voltijdse toezichhouders, bedoeld in artikel 16.3.1, §1, 2°, 3°, 4° en 5°, alsook ondersteuning geven voor de opleiding en permanente vorming van die toezichhouders.”.

VERANTWOORDING

De mensen die momenteel belast zijn met toezicht op lokaal niveau hebben meestal nog andere taken, en zijn veelal overbelast. De voltijdse aanstelling is een stap naar de nodige functiescheiding tussen beleidsuitvoering en handhaving, zoals die ook bestaat bij de gewestelijke diensten. Uit de hoorzitting bleek dat men ook in Nederland overtuigd is van de noodzaak van functiescheiding tussen vergunningsverlening en handhaving.

AMENDEMENT Nr. 12

voorgesteld door de heer Patrick Lachaert,
mevrouw Joke Schauvliege en de heren Bart Martens,
Jan Peumans, Jos Bex en Karlos Callens

Artikel 9

In de voorgestelde tekst van artikel 16.3.8, tweede lid, op de tweede regel, het woord “ministerie” vervangen door het woord “departement”.

VERANTWOORDING

Zie de verantwoording bij amendement nr. 10.

AMENDEMENT Nr. 13

voorgesteld door de heer Rudi Daems
en mevrouw Vera Dua

Artikel 9

In de voorgestelde tekst van artikel 16.3.23, na het eerste lid, een lid invoegen, dat luidt als volgt:

“Het verslag van vaststelling heeft bewijswaarde tot het tegendeel bewezen is.”.

VERANTWOORDING

Er bestaat geen reden om een gedifferentieerde regeling uit te werken voor de vaststelling van milieu-inbreuken enerzijds en de vaststelling van milieumisdrijven anderzijds. Het gaat in de twee gevallen om vaststellingen die worden gedaan door dezelfde beëdigde toezichhouders. Het is niet logisch dat aan de vaststelling van ernstigere feiten wel een bijzondere bewijswaarde wordt toegekend terwijl dit niet het geval is bij de vaststelling van lichtere feiten. De gedifferentieerde regeling maakt de regelgeving onnodig langer en meer ingewikkeld.

AMENDEMENT Nr. 14

voorgesteld door de heer Rudi Daems
en mevrouw Vera Dua

Artikel 9

In de voorgestelde tekst artikel 16.4.2 vervangen door wat volgt:

“Artikel 16.4.2

Bestuurlijke handhaving kan de vorm aannemen van bestuurlijke maatregelen of bestuurlijke geldboeten en soms ook bestuurlijke transacties. Wanneer wegens eenzelfde inbreuk of misdrijf zowel bestuurlijke maatregelen als bestuurlijke geldboeten kunnen worden opgelegd, mogen beide worden opgelegd. Samen met een bestuurlijke geldboete kan een bestuurlijke ontneming van het wederrechtelijk verkregen vermogensvoordeel worden opgelegd.”.

VERANTWOORDING

Deze bepaling verduidelijkt dat voor dezelfde feiten zowel maatregelen als geldboeten kunnen worden opgelegd. Het doel van beide instrumenten is verschillend. Maatregelen zijn bedoeld om een inbreuk of misdrijf te beëindigen, de gevolgen ervan geheel of gedeeltelijk ongedaan te maken en herhaling ervan te voorkomen. De geldboeten zijn bedoeld als straf.

AMENDEMENT Nr. 15

voorgesteld door de heer Rudi Daems
en mevrouw Vera Dua

Artikel 9

In de voorgestelde tekst een artikel 16.4.4bis invoegen, dat luidt als volgt:

“Artikel 16.4.4bis

Bij samenloop tussen één of meer milieu-inbreuken en een milieumisdrijf worden ze samengevoegd om te bepalen wie bevoegd is voor de behandeling ervan. Alleen de op het milieumisdrijf gestelde sanctie of straf kan worden uitgesproken. De artikelen 16.4.32 tot en met 16.4.35 zijn onverminderd van toepassing.”.

VERANTWOORDING

De invoering van het begrip ‘milieu-inbreuken’ maakt het noodzakelijk om de samenloop te regelen tussen milieu-inbreuken en een milieumisdrijf.

Het begrip ‘samenloop’ moet worden begrepen zoals in deel III van het Gerechtelijk Wetboek en de artikelen 58 en volgende van het Strafwetboek. Ook de regeling is analoog: de gedrags- of delictsomschrijving waarop de zwaarste sanctie staat, bepaalt welke bestuurlijke of strafrechtelijke overheid bevoegd is voor de behandeling van het dossier.

Omdat het voorliggende ontwerp ervoor kiest om milieu-inbreuken volledig te depenaliseren, wordt bepaald dat alleen de op het milieumisdrijf gestelde sanctie of straf kan worden uitgesproken. Het lijkt in deze context niet aangewezen dat de stafrechter zich zou uitspreken over milieu-inbreuken.

Deze bepaling raakt niet aan de regeling voor samenloop tussen verschillende misdrijven in artikel 58 en volgende van het Strafwetboek. De bepaling raakt evenmin aan de bepalingen die regelen of het bestuur, dan wel de procureur des Konings bevoegd is voor de behandeling van het dossier in

geval van samenhang tussen een of meer milieu-inbreuken en een milieumisdrijf dat gesanctioneerd kan worden met een alternatieve bestuurlijke geldboete.

AMENDEMENT Nr. 16

voorgesteld door de heer Rudi Daems
en mevrouw Vera Dua

Artikel 9

In de voorgestelde tekst aan artikel 16.4.10, §1, een lid toevoegen, dat luidt als volgt:

“Het bevel om activiteiten, werkzaamheden of het gebruik van zaken te beëindigen, bedoeld in artikel 16.4.7, §1, 2°, kan ook mondeling ter plaatse worden gegeven. Het wordt binnen vijf werkdagen schriftelijk bevestigd overeenkomstig §2 tot en met §5.”.

VERANTWOORDING

In sommige gevallen zal het nodig zijn dat een bevel om activiteiten, werkzaamheden of het gebruik van zaken te beëindigen zo snel mogelijk gegeven wordt. Zo kunnen bijkomende nadelige gevolgen van de inbreuk of het misdrijf voorkomen worden.

AMENDEMENT Nr. 17

voorgesteld door de heer Rudi Daems
en mevrouw Vera Dua

Artikel 9

In de voorgestelde tekst van artikel 16.4.17 het eerste lid vervangen door wat volgt:

“De vermoedelijke overtreder en iedere derdebelanghebbende kunnen bij het Milieuhandhavingscollege beroep indienen tegen het besluit houdende bestuurlijke maatregelen en tegen het besluit houdende opheffing van bestuurlijke maatregelen.”.

VERANTWOORDING

Sinds enige tijd besteedt ons strafrecht meer aandacht aan de positie van slachtoffers. Ook hier moet deze lijn worden doorgetrokken. De slachtoffers van een milieu-inbreuk of een milieumisdrijf moeten dezelfde rechtsbescherming genieten als de vermoedelijke dader.

Het is verder niet meer dan logisch dat de personen die volgens artikel 16.4.18 de overheid kunnen verzoeken om bestuurlijke maatregelen op te leggen, ook gehoord worden in de procedure om een bestuurlijke maatregel te wijzigen of op te heffen.

AMENDEMENT Nr. 18

voorgesteld door de heer Rudi Daems
en mevrouw Vera Dua

Artikel 9

In de voorgestelde tekst van artikel 16.4.17 het derde lid schrappen.

VERANTWOORDING

Een geloofwaardige overheid mag haar eigen stilzitten niet toelaten en organiseren.

AMENDEMENT Nr. 19

voorgesteld door de heer Rudi Daems
en mevrouw Vera Dua

Artikel 9

In de voorgestelde tekst van artikel 16.4.17 de woorden “de minister” telkens vervangen door de woorden “het Milieuhandhavingscollege”.

VERANTWOORDING

Deze wijziging maakt van het Milieuhandhavingscollege de beroepsinstantie voor beslissingen over bestuurlijke maatregelen en over het verzoek om de oplegging van bestuurlijke maatregelen.

De minister is in eerste instantie verantwoordelijk voor het maken van beleid.

Beleidsuitvoering wordt best gedaan door de Administratie. In het ontwerp van decreet wordt deze logica soms omgewisseld: de minister behandelt beroepen in concrete dossiers, maar vertrouwt de beleidsvoorbereiding toe aan de Hoge Raad.

AMENDEMENT Nr. 20

voorgesteld door de heer Rudi Daems
en mevrouw Vera Dua

Artikel 9

In de voorgestelde tekst van artikel 16.4.18, §4, de woorden “de minister” telkens vervangen door de woorden “het Milieuhandhavingscollege”.

VERANTWOORDING

Zie de verantwoording bij amendement nr. 19.

AMENDEMENT Nr. 21

voorgesteld door de heer Rudi Daems
en mevrouw Vera Dua

Artikel 9

In de voorgestelde tekst artikel 16.4.21 vervangen door wat volgt:

“Artikel 16.4.21

§1. Het Milieuhandhavingscollege is samengesteld uit:

1° een voorzitter en een ondervoorzitter;

2° vier bijzitters.

§2. De voorzitter en de ondervoorzitter moeten minstens aan de volgende voorwaarden voldoen:

1° *magistraat zijn;*

2° *een grondige kennis hebben van en tien jaar ervaring hebben in het domein van het Vlaamse milieurecht.*

De bijzitters moeten minstens aan de volgende voorwaarden voldoen:

1° *in het bezit zijn van een universitair diploma of een hiermee gelijkgesteld diploma;*

2° *tien jaar ervaring hebben in het domein van het Vlaamse milieubeleid of milieurecht.*

De voorzitter en de ondervoorzitter hebben een wedde die gelijk is aan die van een kamervoorzitter, respectievelijk een staatsraad van de Raad van State.

De bijzitters hebben een wedde die gelijk is aan die van een assessor bij de Raad van State.

De ambten van voorzitter, ondervoorzitter en bijzitter zijn voltijdse mandaten en zijn onverenigbaar met de uitoefening van om het even welke andere bezoldigde beroepsactiviteit, functie of mandaat.

§3. De Vlaamse Regering bepaalt de verdere criteria waaraan de leden van het Milieuhandhavingscollege moeten beantwoorden, en kan tevens hun verdere bezoldiging regelen.

§4. De Vlaamse Regering benoemt de leden van het Milieuhandhavingscollege. Hun mandaat heeft een duur van zes jaar, en is hernieuwbaar.

De leden kunnen op ieder moment ontslag nemen. Zij kunnen enkel door het Milieuhandhavingscollege worden ontzet uit hun ambt of daarin worden geschorst in geval van grove nalatigheid of kennelijk wangedrag. De Vlaamse Regering stelt desbetreffend de nadere regels vast.

Totdat in hun vervanging is voorzien, blijven de leden hun functie uitoefenen bij:

1° *het aflopen van hun mandaat;*

2° *zelf genomen ontslag.”.*

VERANTWOORDING

Los van de principiële vraag naar de wenselijkheid van de oprichting van een nieuwe en dure administratieve rechtbank

wordt met de invoering van het Milieuhandhavingscollege onder de vorm van een administratieve rechtbank een belangrijk juridisch risico genomen. Het is mogelijk dat het Grondwettelijk Hof tot het besluit komt dat de bepalingen ter zake ongrondwettig zijn. In dat geval duiken er zware problemen op voor de sanctionering van milieu-inbreuken en van milieumisdrijven die worden gesanctioneerd met een alternatieve geldboete.

In de hypothese dat de bepalingen overeind blijven, moet ervoor worden gezorgd dat het de middelen voor het Milieuhandhavingscollege efficiënt worden ingezet. Met andere woorden, de kostprijs van het college moet zoveel als mogelijk in verhouding staan tot de bijdrage die het college levert aan de handhaving van het milieurecht. Er zijn trouwens andere onderdelen van de handhaving van het milieurecht – zoals het toezicht op het lokale niveau – die behoefte hebben aan bijkomende middelen.

Het is onverantwoord om plaatsvervangende bijzitters te benoemen met een hoge wedde. Het is onwaarschijnlijk dat deze mensen veel zullen zetelen in het college. Er zijn immers al effectieve bijzitters benoemd, die in principe geen andere bezoldigde beroepsactiviteiten kunnen hebben.

Het probleem van afwezigheid van leden wordt opgevangen door te bepalen dat het kan vergaderen in kamers, en dat het rechtsgeldig vergadert als een lid afwezig is om een gegronde reden (bv. ziekte). Hiervoor wordt verwezen naar amendement nr. 23 bij artikel 16.4.24.

De leeftijdvereiste van 40 jaar voor de benoeming als lid van het Milieuhandhavingscollege heeft geen toegevoegde waarde, zeker niet als er al een benoemingsvoorwaarde is dat een lid tien jaar relevante ervaring moet hebben.

AMENDEMENT Nr. 22

**voorgesteld door de heer Patrick Lachaert,
mevrouw Joke Schauvliege en de heren Bart Martens,
Jan Peumans, Jos Bex en Karlos Callens**

Artikel 9

In de voorgestelde tekst van artikel 16.4.21, §1, 2°, het cijfer “zes” telkens vervangen door het cijfer “vier”.

VERANTWOORDING

Het is onmogelijk om nu al goed in te schatten hoe groot de werklast van het toekomstige Milieuhandhavingscollege zal worden. Daarom wordt voorgesteld om – zeker in de aanloopfase van het Milieuhandhavingscollege – het aantal effectieve en plaatsvervangende bijzitters beperkt te houden. Met dit

amendement wordt voor beide het aantal van zes leden herleid tot vier leden.

AMENDEMENT Nr. 23

voorgesteld door de heer Rudi Daems
en mevrouw Vera Dua

Artikel 9

In de voorgestelde tekst van artikel 16.4.24 het derde lid vervangen door wat volgt:

“Het Milieuhandhavingscollege kan zetelen in kamers die worden voorgezeten door de voorzitter of de ondervoorzitter en die verder bestaan uit twee bijzitters. Het Milieuhandhavingscollege omschrijft in zijn huishoudelijk reglement wanneer het zetelt in voltallige dan wel in beperkte samenstelling. Voor zover het huishoudelijk reglement hierin voorziet, kan een beroep tegen een milieu-inbreuk ook behandeld worden door een alleenzetelende magistraat die lid is van het college. De voorzitter beslist geval per geval op basis van het huishoudelijk reglement in welke samenstelling een dossier wordt behandeld. Hij wijst de dossiers toe.

Het Milieuhandhavingscollege vergadert rechtsgeldig als een lid om een gegronde reden verhinderd is.”.

VERANTWOORDING

Zie de verantwoording bij amendement nr. 21.

AMENDEMENT Nr. 24

voorgesteld door de heer Patrick Lachaert,
mevrouw Joke Schauvliege en de heren Bart Martens,
Jan Peumans, Jos Bex en Karlos Callens

Artikel 9

In de voorgestelde tekst van artikel 16.4.28, 1° vervangen door wat volgt:

“1° voor het feit in kwestie al eerder, hetzij een bestuurlijke geldboete overeenkomstig dit decreet, hetzij een door een ander hiertoe bevoegde persoon of overheid bepaalde boete werd opgelegd;”.

VERANTWOORDING

Naast bestuurlijke geldboeten, opgelegd door de gewestelijke entiteit in toepassing van dit Milieuhandhavingsdecreet, kunnen nog andere vormen van beboeting voorkomen, zonder dat ze kunnen gelijkgesteld worden aan een bestuurlijke of een strafrechtelijke geldboete. Zo verleent bv. artikel 14 van de wet van 5 mei 1936 tot vaststelling van het statuut der havenkapiteins de bevoegdheid tot onmiddellijke inning van een geldboete. Deze boete is geen bestuurlijke, noch een strafrechtelijke geldboete in de betekenis van dit decreet, maar het is en blijft wel een geldboete. Het is daarom van belang om elke mogelijke vorm van dubbele bestraffing volstrekt onmogelijk te maken.

AMENDEMENT Nr. 25

voorgesteld door de heer Rudi Daems
en mevrouw Vera Dua

Artikel 9

In de voorgestelde tekst artikel 16.4.32 vervangen door wat volgt:

“Artikel 16.4.32

De procureur des Konings beschikt over een periode van honderdtachtig dagen om zich uit te spreken, te rekenen vanaf de dag waarop hij het proces-verbaal heeft ontvangen.

Tijdens die periode van honderdtachtig dagen kan er geen bestuurlijke geldboete worden opgelegd.”.

VERANTWOORDING

Zie de verantwoording bij amendement nr. 27.

AMENDEMENT Nr. 26

**voorgesteld door de heer Rudi Daems
en mevrouw Vera Dua**

Artikel 9

In de voorgestelde tekst artikel 16.4.34 vervangen door wat volgt:

“Artikel 16.4.34

Als de procureur des Konings beslist om het milieumisdrijf strafrechtelijk te behandelen, sluit dit het opleggen van een bestuurlijke geldboete uit.”.

VERANTWOORDING

Zie de verantwoording bij amendement nr. 27.

AMENDEMENT Nr. 27

**voorgesteld door de heer Rudi Daems
en mevrouw Vera Dua**

Artikel 9

In de voorgestelde tekst artikel 16.4.35 vervangen door wat volgt:

“Artikel 16.4.35

Als de procureur des Konings beslist om het milieumisdrijf niet strafrechtelijk te behandelen of nalaat binnen de gestelde termijn kennis te geven van zijn beslissing, start de gewestelijke entiteit de procedure voor de eventuele oplegging van een alternatieve bestuurlijke geldboete. In beide gevallen vervalt de strafvordering.”.

VERANTWOORDING

De formulering van artikel 16.4.35 is gebaseerd op artikel 17 van het decreet van 30 april 2004 tot uniformisering van de toezichts-, sanctie- en strafbepalingen die zijn opgenomen in de regelgeving van de sociaalrechtelijke aangelegenheden, waarvoor de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest bevoegd zijn.

De regeling vermijdt het stilzitten van de overheid. Ze zorgt er ook voor dat een identiek probleem in de Vlaamse regelgeving telkens op een identieke manier wordt aangepakt.

AMENDEMENT Nr. 28

**voorgesteld door de heer Patrick Lachaert,
mevrouw Joke Schauvliege en de heren Bart Martens,
Jan Peumans, Jos Bex en Karlos Callens**

Artikel 9

In de voorgestelde tekst aan artikel 16.4.63 een §3 toevoegen, die luidt als volgt:

“§3. Het Milieuhandhavingscollege kan bevelen dat zijn beslissing op kosten van de overtreder wordt bekendgemaakt, op de wijze die het bepaalt.”.

VERANTWOORDING

Algemeen wordt gesteld dat de openbaarmaking van het vonnis als zeer effectief kan worden beschouwd omdat door een publicatie het bedrijf in zijn ‘corporate image’ wordt aangetaast. Vermits in dit decreet het zwaartepunt van de milieuhandhaving wordt verlegd van de strafrechtelijke handhaving naar de bestuursrechtelijke handhaving, en het Milieuhandhavingscollege hierin een sleutelrol zal spelen, is het ook logisch dat het Milieuhandhavingscollege in de mogelijkheid moet gesteld worden om de bekendmaking van zijn beslissing lastens (d.w.z. op kosten van) de overtreder te kunnen bevelen. Hoe of op welke wijze deze beslissing moet bekendgemaakt worden, bepaalt het Milieuhandhavingscollege zelf.

AMENDEMENT Nr. 29

**voorgesteld door de heer Rudi Daems
en mevrouw Vera Dua**

Artikel 9

In de voorgestelde tekst aan hoofdstuk IV een afdeling IV toevoegen, die luidt als volgt:

“AFDELING IV

Schorsing en opheffing van machtigingen

ONDERAFDELING I

*Basisbepalingen**Artikel 16.4.66*

Deze afdeling is van toepassing op de machtigingen die krachtens dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten zijn verleend. Deze afdeling is ook van toepassing op machtigingen die zijn verleend bij of krachtens andere wetten en decreten, voor zover deze wetten en decreten hierin voorzien.

Artikel 16.4.67

Het bevoegde bestuursorgaan kan in de volgende gevallen een machtiging schorsen of opheffen:

- 1° bij inbreuken op reglementair bepaalde milieuvoorschriften die van toepassing zijn op het gebruik dat van de machtiging wordt gemaakt;*
- 2° bij inbreuken op machtigingsvoorwaarden;*
- 3° voor wat erkenningen betreft, bij inbreuken op de milieuwetgeving die van aard zijn om het vertrouwen aan te tasten in de kwaliteit van de taakuitvoering waarop de erkenning betrekking heeft.*

Iedere schorsing is tijdelijk en geldt voor een bepaalde termijn. Iedere opheffing is definitief.

De schorsing en de opheffing kunnen een deel of het geheel van de machtiging tot voorwerp hebben.

Artikel 16.4.68

De termijn voor tenuitvoerlegging van een schorsing en de termijn voor tenuitvoerlegging van een opheffing worden bepaald, rekening houdend met de tijd die redelijkerwijs is vereist om de betrokken inrichtingen en activiteiten stil te leggen en, in het geval van een schorsing enkel om de maatregelen te nemen om de inbreuk te beëindigen, zijn gevolgen geheel of gedeeltelijk ongedaan te maken en een herhaling ervan te voorkomen.

Artikel 16.4.69

De opheffing van een machtiging kan gebeuren onder dwangsom, conform hoofdstuk VI van deze titel. Onverminderd toepassing van artikel 16.8.1, derde lid, wordt aan de opheffing een dwangsom toegevoegd telkens het bevoegde bestuursorgaan het onvoldoende zeker acht dat aan de opheffing tijdig en volledig uitvoering wordt gegeven.

Artikel 16.4.70

Iedere beslissing van een bestuursorgaan tot schorsing van een machtiging bevat minstens:

- 1° een vermelding van het voorschrift of de voorschriften die werden geschonden;*
- 2° een overzicht van de vaststellingen inzake de inbreuk of het misdrijf, met het identificatienummer van elk verslag van vaststelling of elk proces-verbaal dienaangaande;*
- 3° een bepaling van het voorwerp van de schorsing; indien de schorsing slechts een deel van het voorwerp van de machtiging tot voorwerp heeft, wordt de toepassings sfeer ervan duidelijk afgebakend;*
- 4° een omschrijving van de maatregelen die gedurende de schorsing moeten worden genomen om de inbreuk of het misdrijf te beëindigen, zijn gevolgen geheel of gedeeltelijk ongedaan te maken en een herhaling ervan te voorkomen;*
- 5° de datum waarop de beslissing ten uitvoer moet zijn gelegd.*

Artikel 16.4.71

Iedere beslissing tot opheffing van een machtiging bevat minstens:

- 1° een vermelding van het voorschrift of de voorschriften die werden geschonden;*
- 2° een overzicht van de vaststellingen inzake de inbreuk of het misdrijf, met het identificatienummer van elk verslag van vaststelling of elk proces-verbaal dienaangaande;*
- 3° een bepaling van het voorwerp van de opheffing; indien de opheffing slechts een deel van het voor-*

werp van de machtiging tot voorwerp heeft, wordt de toepassingsfeer ervan duidelijk afgebakend;

- 4° *de datum waarop de beslissing ten uitvoer moet zijn gelegd;*
- 5° *een vermelding dat de opheffing definitief is;*
- 6° *in voorkomend geval, de opgelegde dwangsom.*

ONDERAFDELING II

Procedure voor het opleggen van een schorsing of een opheffing

Artikel 16.4.72

Het bestuursorgaan dat bevoegd is tot de schorsing en de opheffing van een machtiging, is het bestuursorgaan dat in eerste aanleg bevoegd is tot het verlenen van deze machtiging.

Artikel 16.4.73

Het bevoegde bestuursorgaan neemt het initiatief tot het opstarten van een schorsings- of opheffingsprocedure ambtshalve of op aanvraag of verzoek van:

- 1° *een toezichthouder;*
- 2° *een bestuur dat vertegenwoordigd is in de besluitvorming betreffende de aanvraag van de machtiging;*
- 3° *in voorkomend geval, het college van burgemeester en schepenen van een gemeente waar de gemachtigde inrichting of activiteit gebeurt of een belangrijk nadeel berokkent aan mens of milieu;*
- 4° *de personen bedoeld in artikel 16.4.18, op de wijze bedoeld in dat artikel.*

Artikel 16.4.74

Een aanvraag tot schorsing of opheffing wordt aan het bevoegde bestuur overgemaakt door kennisgeving of afgegeven tegen ontvangstbewijs. Zij vermeldt de sanctie die wordt beoogd en is gemotiveerd.

Artikel 16.4.75

Enkel een aanvraag die conform artikelen 16.4.71, 16.4.72 en 16.4.73 is ingediend, geeft aanleiding tot het opstarten van een schorsings- of opheffingsprocedure.

Artikel 16.4.76

Het bestuursorgaan verwittigt de machtiginghouder van het opstarten van de schorsings- of opheffingsprocedure door kennisgeving. Het vermeldt haar motieven hiervoor. De termijn voor het behandelen van het dossier gaat in vanaf de kennisgeving.

Gelijktijdig met deze kennisgeving zendt het bestuursorgaan een kennisgeving aan iedere persoon die overeenkomstig artikel 16.4.72, 4°, verzocht om een schorsings- of opheffingsprocedure op te starten.

Artikel 16.4.77

§1. Binnen een termijn van dertig dagen kan de machtiginghouder zijn opmerkingen en bezwaren aan het bevoegde bestuursorgaan betekenen. Hierbij kan hij vragen om te worden gehoord.

§2. Het bevoegde bestuursorgaan kan de technische adviezen inwinnen die het nuttig acht. De Vlaamse Regering kan adviesverplichtingen bepalen.

Een machtiginghouder die hiertoe verzocht, wordt gehoord.

§3. Binnen een termijn van honderd twintig dagen, maakt het bevoegde bestuursorgaan zijn beslissing over aan de machtiginghouder door kennisgeving. Gelijktijdig met kennisgeving, zendt het in voorkomend geval een kopie van zijn beslissing aan:

- 1° *het bestuursorgaan dat een aanvraag tot schorsing of machtiging deed;*
- 2° *iedere persoon die overeenkomstig artikel 16.4.72, 4°, verzocht om een schorsings- of opheffingsprocedure op te starten.*

Bij gebrek aan een tijdige kennisgeving wordt het bestuursorgaan geacht geen schorsing of opheffing te hebben opgelegd.

§4. Een beslissing, uitdrukkelijk of stilzwijgend genomen, inzake een machtiging die is bekendgemaakt door aanplakking, wordt bekendgemaakt op dezelfde wijze.

Een beslissing, uitdrukkelijk of stilzwijgend genomen, inzake een machtiging die is gepubliceerd, wordt gepubliceerd op dezelfde wijze.

De bekendmaking of publicatie gebeurt binnen een termijn van honderd dertig dagen.

Artikel 16.4.78

§1. Tegen een beslissing, uitdrukkelijk of stilzwijgend genomen, inzake de schorsing of opheffing kan beroep worden ingesteld bij het bestuursorgaan dat in beroep bevoegd is tot het verlenen van deze machtiging.

In de gevallen waar tegen de beslissing in eerste aanleg enkel een verzoek tot heroverweging openstaat, kan tegen de beslissing inzake de schorsing of opheffing van deze machtiging ook een verzoek tot heroverweging worden ingediend. De navolgende bepalingen inzake het beroep zijn van overeenkomstige toepassing op de verzoeken tot heroverweging.

§2. Beroep kan worden ingesteld door:

- 1° de machtiginghouder;
- 2° in voorkomend geval, iedere persoon die overeenkomstig artikel 16.4.72, 4°, verzocht om een schorsings- of opheffingsprocedure op te starten;
- 3° in voorkomend geval, het bestuursorgaan dat de aanvraag tot het opstarten van de procedure deed.

Het beroep wordt aan het bevoegde bestuur overgemaakt door kennisgeving of afgegeven tegen ontvangstbewijs binnen een termijn van honderd vijftig dagen. Het is gemotiveerd.

Artikel 16.4.79

Enkel een beroep dat is ingesteld conform artikel 16.4.77 wordt ten gronde in behandeling genomen. Een beroep schorst de bestreden beslissing niet.

Artikel 16.4.80

§1. Binnen een termijn van tweehonderd en tien dagen maakt het bestuursorgaan bevoegd in beroep zijn beslissing over aan de machtiginghouder door kennisgeving.

Gelijktijdig met de kennisgeving, zendt het in voorkomend geval een kopie van zijn beslissing aan:

- 1° het bestuursorgaan dat een aanvraag tot schorsing of machtiging deed;
- 2° iedere persoon die overeenkomstig artikel 16.4.72, 4°, verzocht om een schorsings- of opheffingsprocedure op te starten.

§2. Een beslissing inzake een machtiging die is bekendgemaakt door aanplakking, wordt bekendgemaakt op dezelfde wijze.

Een beslissing inzake een machtiging die is gepubliceerd, wordt gepubliceerd op dezelfde wijze.

ONDERAFDELING III

Beëindiging van de schorsing en wijziging van de schorsings- en opheffingsbeslissing

Artikel 16.4.81

Op aanvraag van de machtiginghouder reikt het bestuursorgaan dat de schorsing of de opheffing heeft opgelegd, een attest uit dat vaststelt dat de beslissing ten uitvoer is gelegd. Hiertoe is een proces-verbaal vereist waarbij een bevoegde toezichthouder vaststelt dat de tenuitvoerlegging volledig is gebeurd. In voorkomend geval, verwittigt het bevoegde bestuursorgaan iedere persoon die overeenkomstig artikel 16.4.72, 4°, verzocht om een schorsings- of opheffingsprocedure op te starten bij gewone brief van de tenuitvoerlegging.

In het geval van een schorsingsbeslissing, vervalt de schorsing op de datum van dit attest. In het geval van een opheffingsbeslissing gegeven onder dwangsom, kan de dwangsom vanaf de datum van het proces-verbaal niet meer worden verbeurd.

Artikel 16.4.82

Het bestuursorgaan dat bevoegd is tot het wijzigen of opheffen van een schorsings- of opheffingsbeslissing is het bestuursorgaan dat de betrokken beslissing heeft gegeven.

De wijziging of opheffing kan ambtshalve of op verzoek van de machtiginghouder gebeuren. De bevoegdheid tot wijziging of opheffing vervalt op de datum van

het proces-verbaal dat vaststelt dat de beslissing ten uitvoer is gelegd.

Artikel 16.4.83

Het bevoegde bestuursorgaan dat ambtshalve een schorsingsbeslissing of een opheffingsbeslissing wil wijzigen of opheffen, maakt dit voornemen tijdig over aan de machtiginghouder door kennisgeving. De kennisgeving vermeldt de strekking van de voorgenomen beslissing en haar motieven. De machtiginghouder wordt uitgenodigd om zijn zienswijze mee te delen. Indien hij dit vraagt, wordt hij gehoord.

Het bestuursorgaan betekent zijn beslissing zo spoedig mogelijk aan de machtiginghouder. In voorkomend geval verwittigt het iedere persoon die overeenkomstig artikel 16.4.72, 4°, verzocht om een schorsings- of opheffingsprocedure op te starten bij gewone brief van de wijziging of opheffing.

Artikel 16.4.84

In geval van tijdelijke en gehele of gedeeltelijke onmogelijkheid om aan de gegeven schorsingsbeslissing of opheffingsbeslissing uitvoering te geven, kan de machtiginghouder het bevoegde bestuursorgaan verzoeken de termijn voor tenuitvoerlegging voor een bepaalde duur te verlengen.

Het verzoek wordt tijdig overgemaakt aan het bestuursorgaan door kennisgeving of afgegeven tegen ontvangstbewijs. Het bestuursorgaan geeft zo spoedig mogelijk kennis van zijn beslissing over het verzoek. De kennisgeving gebeurt uiterlijk op de datum waarop de termijn voor tenuitvoerlegging van de beslissing verstrijkt. In voorkomend geval verwittigt het iedere persoon die overeenkomstig artikel 16.4.72, 4°, verzocht om een schorsings- of opheffingsprocedure op te starten bij gewone brief van de termijnverlenging.

Artikel 16.4.85

Op aanvraag van de machtiginghouder heft het bestuursorgaan dat een schorsing heeft opgelegd deze beslissing op wanneer er een rechterlijke uitspraak is tussengekomen die aan de machtiginghouder een verplichting of maatregel oplegt die er onverenigbaar mee is.

Artikel 16.4.86

De wijziging en opheffing van de schorsingsbeslissing of de opheffingsbeslissing worden vermeld in een register. In het geval van een opheffing, wordt de reden ertoe ook vermeld.”.

VERANTWOORDING

Het voorliggende ontwerp van decreet is bedoeld als een algemene regeling voor de handhaving van het milieurecht. De memorie van toelichting (p. 3) stelt uitdrukkelijk dat het de hoogste tijd is om de huidige versnipperde en verouderde milieuhandhavingswetgeving te vervangen door een eenvoudige en geactualiseerde regelgeving.

De behoefte aan een eenvoudige en geactualiseerde regelgeving bestaat zeker ook op het vlak van de schorsing en opheffing van machtigingen. Immers, de Vlaamse milieu-regelgeving bevat veel machtigingsstelsels zoals vergunningen en erkenningen. Elk machtigingsstelsel bevat een regeling voor de schorsingen en opheffing van de machtiging in kwestie. De schorsing of opheffing van een machtiging is een vorm van bestuurlijke handhaving. Een uniform schorsings- en opheffingsinstrument vult dus een lacune op in het voorliggende ontwerp van decreet.

Om de in dit amendement voorgestelde regeling van toepassing te maken op een machtigingsstelsel moet de basisregelgeving die het machtigingsstelsel in het leven roept, nog worden gewijzigd. Daarom regelt het eerste artikel van dit amendement (artikel 16.4.66) het toepassingsgebied van het uniforme schorsings- en opheffingsinstrument. Het artikel heeft voor gevolg dat deze afdeling pas van toepassing wordt voor een machtigingsstelsel als de desbetreffende basisregelgeving wordt aangepast en verwijst naar deze afdeling.

Dit amendement moet in samenhang met amendement nr. 3 worden gelezen, dat een definitie van machtiging toevoegt aan artikel 16.1.2.

AMENDEMENT Nr. 30

**voorgesteld door de heer Rudi Daems
en mevrouw Vera Dua**

Artikel 9

In de voorgestelde tekst aan hoofdstuk IV een afdeling V toevoegen, die luidt als volgt:

“AFDELING V

Bestuurlijke transactie

Artikel 16.4.87

De bestuurlijke transactiebevoegdheid is een afhandelingsbevoegdheid voor inbreuken. De bestuurlijke transactie houdt in dat het bevoegde bestuursorgaan de overtreder voorstelt om een bepaalde geldsom te betalen en, in voorkomend geval, om aanvullend:

- 1° de maatregelen te nemen die vereist zijn om de inbreuk te beëindigen, zijn gevolgen geheel of gedeeltelijk ongedaan te maken en herhaling ervan te voorkomen;*
- 2° afstand te doen van zaken waarvan het bezit in strijd is met de wet.*

Wanneer de overtreder het voorstel afwijst, kan de inbreuk worden gesanctioneerd met een exclusieve bestuurlijke geldboete en, in voorkomend geval, een gepaste bestuurlijke maatregel.

Artikel 16.4.88

De transactiesom bedraagt minstens 50 en hoogstens 1.500 euro per inbreuk. Ze wordt betaald aan het Minafonds.

Wanneer de inbreuk kosten heeft veroorzaakt, zoals kosten voor verwijdering en analysekosten, kan de transactiesom worden verhoogd met het bedrag van die kosten of met een gedeelte ervan. Het gedeelte van de transactiesom dat gestort is om die kosten te dekken, wordt toegewezen aan de instelling waaraan of de persoon aan wie ze verschuldigd zijn.

Artikel 16.4.89

§1. Een transactievoorstel kan enkel worden gedaan indien de inbreuk met toepassing van artikel 16.3.23 is vastgesteld in een verslag van vaststelling.

§2. De bevoegde bestuursorganen maken geen gebruik van hun transactiebevoegdheid in de volgende gevallen:

1° de inbreuk heeft daadwerkelijk milieuschade tot gevolg gehad en de kosten van herstel van die schade dan wel de kosten tot het treffen van voorzieningen om de gevolgen van die schade te compenseren worden geraamd op meer dan 1.500 euro;

2° de inbreuk is vastgesteld samen met drie of meer andere inbreuken waarvoor transactiebevoegdheid is verleend.

In deze gevallen wordt het dossier onmiddellijk overgemaakt aan de ambtenaar bevoegd voor het opleggen van een exclusieve bestuurlijke geldboete en, in voorkomend geval, aan het bestuursorgaan bevoegd voor het opleggen van een gepaste bestuurlijke maatregel.

§3. De bevoegde bestuursorganen maken evenmin gebruik van hun transactiebevoegdheid wanneer de inbreuk is vastgesteld samen met één of meer misdrijven.

Artikel 16.4.90

Een transactievoorstel wordt schriftelijk gedaan en omvat minstens de volgende gegevens:

- 1° een vermelding van het voorschrift of de voorschriften die werden geschonden;*
- 2° een overzicht van de vaststellingen inzake de inbreuk, met verwijzing naar elk verslag van vaststelling dienaangaande;*
- 3° de voorgestelde transactiesom, in voorkomend geval verhoogd met de kosten, en de datum waarop dit bedrag uiterlijk moet zijn betaald; wanneer kosten verschuldigd zijn, wordt een verantwoording ervan gegeven;*
- 4° in voorkomend geval, een voorstel tot maatregelen om de inbreuk te beëindigen, zijn gevolgen geheel of gedeeltelijk ongedaan te maken, en een herhaling ervan te voorkomen, evenals de datum waarop deze maatregelen moeten uitgevoerd zijn;*
- 5° in voorkomend geval, het voorstel om afstand te doen van bepaalde zaken waarvan het bezit in strijd is met de wet en de datum waarop de verklaring van*

afstand van deze zaken moet zijn afgelegd en de desbetreffende zaken moeten zijn overhandigd aan het bevoegde bestuursorgaan.

Artikel 16.4.91

Transactiebevoegdheid komt toe aan iedere toezicht-houder, wat betreft de inbreuken op de milieuwetgeving waarop zijn toezichtsoverdracht betrekking heeft.

Artikel 16.4.92

Een transactievoorstel wordt betekend aan de betrokkene.

De betrokkene betaalt de transactiesom door middel van een storting of overschrijving aan het Minafonds.

Het bestuursorgaan dat het transactievoorstel deed, maakt in de volgende gevallen het dossier over aan de ambtenaar bevoegd voor het opleggen van een exclusieve bestuurlijke geldboete en, in voorkomend geval, aan het bestuursorgaan bevoegd voor het opleggen van een gepaste bestuurlijke maatregel:

- 1° indien de betrokkene de transactiesom niet heeft betaald binnen de bepaalde termijn;*
- 2° indien, in voorkomend geval, de betrokkene de voorgestelde maatregelen niet binnen de bepaalde termijn heeft genomen; het verslag van vaststelling van dit feit wordt bij het dossier gevoegd;*
- 3° indien, in voorkomend geval, de betrokkene de voorgestelde afstand van zaken niet tijdig heeft uitgevoerd; het verslag van vaststelling van dit feit wordt bij het dossier gevoegd.”.*

VERANTWOORDING

Uit diverse adviezen, ervaringen in het buitenland en uit de hoorzittingen in het Vlaams Parlement is gebleken dat een bestuurlijke transactie een doelmatig complementair middel kan zijn voor de bestuurlijke handhaving.

AMENDEMENT Nr. 31

**voorgesteld door de heer Rudi Daems
en mevrouw Vera Dua**

Artikel 9

In de voorgestelde tekst vóór artikel 16.6.1, dat artikel 16.6.2 wordt, een nieuw artikel 16.6.1 invoegen, dat luidt als volgt:

“Artikel 16.6.1

Degene die opzettelijk rechtstreeks of onrechtstreeks verontreinigingsfactoren in of op water, bodem of atmosfeer inbrengt of verspreidt, waardoor de dood of ernstig letsel van een persoon wordt veroorzaakt, dan wel een aanmerkelijk risico ontstaat dat die gedraging de dood of ernstig letsel bij een persoon tot gevolg heeft, wordt gestraft met een gevangenisstraf van een maand tot tien jaar en met een geldboete van 100 euro tot 10.000.000 euro of met één van deze straffen alleen.

Degene die rechtstreeks of onrechtstreeks verontreinigingsfactoren in of op water, bodem of atmosfeer inbrengt of verspreidt, en weet of dient te weten dat dit concreet gevaar oplevert voor de menselijke gezondheid, wordt gestraft met een gevangenisstraf van een maand tot vijf jaar en met en geldboete van 100 euro tot 10.000.000 euro of met één van deze straffen alleen.”.

VERANTWOORDING

Een vergunning is een toelating van de overheid om bepaalde activiteiten te verrichten. Niet de overheid maar een privépersoon neemt het initiatief om de activiteiten te verrichten en haalt er het voordeel uit (in het geval van bedrijfsactiviteiten is dat de eventuele winst). Natuurlijk moet de overheid haar uiterste best doen om een degelijke vergunning af te leveren. Maar het is voor de overheid niet mogelijk om elk mogelijk risico te voorzien dat een hinderlijke inrichting met zich meebrengt, zeker niet in het geval van nieuwe technologieën. Het feit dat bedrijven veel beter op de hoogte zijn van de stand van de techniek dan de overheid is trouwens een vaak aangehaald argument tegen directe regulering en meer in het bijzonder tegen het opleggen van middelvoorschriften door de overheid. In het kader van de wetsmatiging is het evenmin aangewezen dat de overheid alle mogelijke probleemgevallen zou regelen in een vergunning.

In deze context is het principieel dan ook onaanvaardbaar dat er geen strafsancie mogelijk is tegen een persoon die wetens

en willens de dood of ernstig letsel veroorzaakt van een andere persoon omdat deze eerste persoon handelt binnen het kader van zijn vergunning.

AMENDEMENT Nr. 32

voorgesteld door de heer Patrick Lachaert,
mevrouw Joke Schauvliege en de heren Bart Martens,
Jan Peumans, Jos Bex en Karlos Callens

Artikel 9

In de voorgestelde tekst artikel 16.6.2 vervangen door wat volgt:

“Artikel 16.6.2

§1. Wie opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of in strijd met een vergunning, rechtstreeks of onrechtstreeks, stoffen, micro-organismen, geluid en andere trillingen of stralingen in of op water, bodem of atmosfeer inbrengt of verspreidt, wordt gestraft met een gevangenisstraf van een maand tot vijf jaar en met een geldboete van 100 euro tot 500.000 euro of met een van die straffen.

Wie door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid, in strijd met wettelijke voorschriften of in strijd met een vergunning, rechtstreeks of onrechtstreeks, stoffen, micro-organismen, geluid en andere trillingen of stralingen in of op water, bodem of atmosfeer inbrengt of verspreidt, wordt gestraft met een gevangenisstraf van een maand tot drie jaar en met een geldboete van 100 euro tot 350.000 euro of met een van die straffen.

§2. In afwijking van de straffen vermeld in §1 kunnen gemeenten voor kleine vormen van openbare overlast gemeentelijke sancties bepalen overeenkomstig artikel 119bis van de Nieuwe Gemeentewet.

Wanneer de gemeente geen gemeentelijke sancties overeenkomstig artikel 119bis van de Nieuwe Gemeentewet heeft bepaald, worden in die gemeente deze kleine vormen van openbare overlast gestraft met een geldboete van maximum 45,45 euro.”.

VERANTWOORDING

Er bestaat geen twijfel over dat problemen van zwerfvuil, hondenpoep, beperkt sluikstorten, loslopende honden enzovoort, alhoewel relatief kleine en eenvoudige problemen, toch een

erg negatieve impact hebben op onze samenleving en dat ze vaak aanleiding geven tot ernstige verzuring en ongenoegen in deze samenleving. Tegelijk is, in gevallen waar sensibilisering en verwittigingen vruchteloos zijn gebleven, een snelle en effectieve, zij het relatief geringe, bestraffing wenselijk. Het uitgangspunt van dit amendement is dan ook het zekerstellen van een daadwerkelijk antwoord op deze problemen in het lokale samenleven.

Artikel 16.6.2 wordt aangevuld met een tweede paragraaf die de gemeenten de mogelijkheid geeft om voor kleine vormen van openbare overlast sancties op te leggen overeenkomstig de regeling voorzien in artikel 119bis van de Nieuwe Gemeentewet.

“De openbare overlast heeft betrekking op, voornamelijk individuele, materiële gedragingen die het harmonieuze verloop van de menselijke activiteiten kunnen verstoren en de levenskwaliteit van de inwoners van een gemeente, een wijk, een straat, kunnen beperken op een manier die de normale druk van het sociale leven overschrijdt. Men kan openbare overlast beschouwen als lichte vormen van verstoring van de openbare rust, veiligheid, gezondheid en zindelijkheid.” (punt 6 uit de federale omzendbrief nr. OOP 30bis van 3 januari 2005 van de federale minister van Binnenlandse Zaken aangaande de uitvoering van de wetten van 13 mei 1999 tot invoering van gemeentelijke administratieve sancties, van 7 mei 2004 tot wijziging van de wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming en de nieuwe gemeentewet en van 17 juni 2004 tot wijziging van de nieuwe gemeentewet, BS 20 januari 2005).

Kleine vormen van openbare overlast buiten het toepassingsgebied van het Afvalstoffendecreet omvatten in de eerste plaats allerlei lokale geluidsoverlast, zoals bijvoorbeeld door het afschieten van vuurwerk (oud artikel 553, 1°, Sw.) of door het gebruik van bijvoorbeeld gemotoriseerde grasmaaiers wanneer dat niet mag.

Andere voorbeelden van kleine vormen van openbare overlast zijn het wildplassen, het laten loslopen van honden waar dit niet mag, het niet rein houden van de omgeving door verkooppunten voor drank en voeding voor onmiddellijke consumptie, het op kleine schaal niet onderhouden van private (braakliggende) terreinen en van grachten (om de afloop van hemelwater te verzekeren) enzovoort.

Conform artikel 119bis van de Nieuwe Gemeentewet blijft de gemeente vrij om de geïndiceerde overlastfenomenen ofwel met politiestraffen ofwel met gemeentelijke administratieve sancties te sanctioneren. Het amendement laat deze mogelijkheid onaangetaast. Immers, gemeenten voeren binnen het eigen territorium, of intergemeentelijk (al dan niet in de politiezone), vaak een geïntegreerd beleid rond overlastfenomenen en andere kleinere overtredingen van diverse aard. Ze keuren daartoe eenvormige reglementen goed, stroomlijnen en organiseren hun toezichts- en sanctioneringsorganisatie volgens een welbepaalde beleidskeuze. Het zou nefast zijn dit te door kruisen door vanuit het centrale niveau één keuze op te dringen binnen één deelsector.

Deze regeling doet geen afbreuk aan het gelijkheidsbeginsel, maar is een vorm van decentralisatie die recht doet aan subsidiariteit. Elke decentralisatie houdt in dat de decentrale besturen keuzes kunnen maken en dat die van bestuur tot

bestuur kunnen verschillen, binnen de grenzen aangegeven door de centralere wetgeving en binnen het eigen territorium. Zoals de EU-lidstaten onderling verschillen in wat ze strafbaar stellen en/of met welke strafmaten, in uitvoering van en binnen de grenzen van de EU-wetgeving, zo ook verschillen de gewesten onderling in wat ze strafbaar stellen en/of met welke strafmaten, binnen de grenzen van de EU-wetgeving, de Grondwet en de wetten op de staatsvorming. En zo ook is het logischerwijze niet uitgesloten dat er verschillen bestaan van gemeente tot gemeente, binnen de grenzen van de hen door de Grondwet, de wetten en decreten toegekende bevoegdheden. Dit is een evident corollarium van subsidiariteit. Het gelijkheidsbeginsel zou in het gedrang komen als het bevoegde bestuur binnen de haar toegewezen bevoegdheden, de rechtssubjecten op ongelijke wijze zou behandelen – bijvoorbeeld de ene wildplasser binnen dezelfde gemeente in een gelijke situatie zwaarder gaat bestraffen dan de andere. Ook de restbepaling die de kleine vormen van openbare overlast een strafrechtelijke strafmaat toewijst van 45,45 euro voor gevallen waarbij de gemeente de overlastvorm niet sanctioneerbaar heeft gemaakt in uitvoering van artikel 119bis van de Nieuwe Gemeentewet, doet hieraan geen afbreuk: haar strafmaat blijft binnen de marges waarbinnen de gemeente in uitvoering van artikel 119bis vrij kan kiezen.

Overigens, vertrekkend vanuit het maatschappelijk probleem en de nood aan oplossingen ervoor, bieden zowel de gemeentelijke administratieve sanctie als een politiestraf meer kansen op een daadwerkelijk lik-op-stukbeleid, eerder dan een correctionele strafbaarstelling die pv's doet verdrinken in andere prioriteiten op dat niveau.

Heeft de gemeente over een bepaalde vorm van openbare overlast geen reglement uitgevaardigd in toepassing van artikel 119bis van de Nieuwe Gemeentewet, dan blijft deze vorm van overlast strafbaar met een geldboete die overeenkomt met het bedrag van de maximale gemeentelijke administratieve sanctie. In dit voorstel werd hiervoor rekening gehouden met de regeling inzake de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten.

AMENDEMENT Nr. 33

voorgesteld door de heer Patrick Lachaert,
mevrouw Joke Schauvliege en de heren Bart Martens,
Jan Peumans, Jos Bex en Karlos Callens

Artikel 9

In de voorgestelde tekst artikel 16.6.3 vervangen door wat volgt:

“Artikel 16.6.3

§1. Wie opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of in strijd met een vergunning, afvalstoffen achterlaat, beheert of overbrengt, wordt gestraft met

een gevangenisstraf van een maand tot vijf jaar en met een geldboete van 100 euro tot 500.000 euro of met een van die straffen.

Wie door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid, in strijd met de wettelijke voorschriften of in strijd met een vergunning, afvalstoffen achterlaat, beheert of overbrengt, wordt gestraft met een gevangenisstraf van een maand tot drie jaar en met een geldboete van 100 euro tot 350.000 euro of met een van die straffen.

§2. In afwijking van de straffen vermeld in §1 kunnen gemeenten voor kleine vormen van openbare overlast gemeentelijke sancties bepalen overeenkomstig artikel 119bis van de Nieuwe Gemeentewet.

Wanneer de gemeente geen gemeentelijke sancties overeenkomstig artikel 119bis van de Nieuwe Gemeentewet heeft bepaald, worden in die gemeente deze kleine vormen van openbare overlast gestraft met een geldboete van maximum 45,45 euro.”.

VERANTWOORDING

Daar waar het amendement nr. 32 in het algemeen een oplossing wil bieden voor diverse kleine vormen van openbare overlast, is dit amendement specifiek gericht naar de kleine afvalgerelateerde vormen van openbare overlast, zoals het sluikeorten of het achterlaten van zwerfvuil. Artikel 16.6.3, dat het achterlaten, beheren of overbrengen van afvalstoffen in strijd met de wettelijke voorschriften of met een vergunning strafbaar stelt, wordt daarom aangevuld met een tweede paragraaf die voorziet in de mogelijkheid voor de gemeenten om specifiek voor afvalgerelateerde vormen van openbare overlast sancties op te leggen conform artikel 119bis van de Nieuwe Gemeentewet.

AMENDEMENT Nr. 34

voorgesteld door de heer Patrick Lachaert,
mevrouw Joke Schauvliege en de heren Bart Martens,
Jan Peumans, Jos Bex en Karlos Callens

Artikel 9

In de voorgestelde tekst een artikel 16.6.5 invoegen, dat luidt als volgt:

“Artikel 16.6.5

Na de partijen gehoord te hebben, kan de rechter bij wijze van veiligheidsmaatregel het verbod uitspre-

ken om de inrichtingen, die aan de oorsprong van het milieumisdrijf liggen, te exploiteren gedurende de termijnen die hij bepaalt.”.

VERANTWOORDING

Analoog aan wat bepaald is in artikel 39, §2, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, moet de strafrechter in de mogelijkheid gesteld worden om bij wijze van veiligheidsmaatregel een exploitatieverbod uit te spreken ten aanzien van de inrichtingen, die aan de oorsprong liggen van het milieumisdrijf.

AMENDEMENT Nr. 35

**voorgesteld door de heer Rudi Daems
en mevrouw Vera Dua**

Artikel 9

Aan de voorgestelde tekst een hoofdstuk VIII toevoegen, dat luidt als volgt:

“HOOFDSTUK VIII

Bestuurlijke dwangsom

Artikel 16.8.1

Een bestuurlijke dwangsom kan worden bepaald in een besluit houdende bestuurlijke maatregelen of een besluit houdende veiligheidsmaatregelen.

De dwangsom is een hulpmiddel om een tijdige en volledige uitvoering te bekomen van een of meer maatregelen die in het besluit zijn opgelegd.

Een dwangsom kan enkel worden bepaald indien de persoon tot wie het besluit is gericht het in zijn macht heeft om aan de maatregel die in het besluit is opgelegd uitvoering te geven.

Artikel 16.8.2

Het bevoegde bestuursorgaan stelt de bestuurlijke dwangsom vast hetzij op een bedrag ineens, hetzij op een bedrag per tijdseenheid of per inbreuk. Het vast-

gestelde bedrag staat in redelijke verhouding tot de zwaarte van het geschonden algemeen belang en de beoogde werking van de dwangsomoplegging.

Wanneer het een dwangsom per tijdseenheid of per inbreuk bepaalt, stelt het bevoegde bestuursorgaan tevens een bedrag vast waarboven geen dwangsom meer wordt verbeurd.

Artikel 16.8.3

De dwangsom wordt verbeurd wanneer niet tijdig of onvolledig uitvoering is gegeven aan de maatregel die in het besluit is opgelegd en waarop de dwangsom betrekking heeft.

De dwangsom wordt verbeurd vanaf de dag na het verstrijken van de uitvoeringstermijn van de in het besluit vermelde bestuurlijke maatregel of veiligheidsmaatregel onder dwangsom.

Artikel 16.8.4

§1. Bij blijvende of tijdelijke, gehele of gedeeltelijke onmogelijkheid om uitvoering te geven aan de opgelegde maatregel onder dwangsom, kan de persoon tot wie het besluit houdende de dwangsom is gericht, het bestuursorgaan dat dit besluit heeft gegeven, verzoeken om:

1° de dwangsom op te heffen;

2° de dwangsom te verminderen.

Een verbeurde dwangsom kan niet worden opgeheven of verminderd.

§2. Het verzoek wordt aan het bevoegde bestuursorgaan overgemaakt door kennisgeving of door afgifte tegen ontvangstbewijs. Het betrokken orgaan betekent zijn beslissing over het verzoek zo spoedig mogelijk, en uiterlijk dertig dagen na de datum waarop het is gedaan.

Artikel 16.8.5

De persoon tot wie een besluit houdende dwangsom is gericht kan beroep instellen tegen de beslissing om een dwangsom op te leggen. In geval van een besluit houdende bestuurlijke maatregelen onder dwangsom wordt het beroep ingesteld overeenkomstig artikel 16.4.17. In

geval van een besluit houdende veiligheidsmaatregelen onder dwangsom wordt het beroep ingesteld bij het Milieuhandhavingscollege.

De Vlaamse Regering regelt de verdere voorwaarden van een beroep tegen een veiligheidsmaatregel onder dwangsom.”.

VERANTWOORDING

De hoorzitting heeft aangetoond dat de dwangsom een zeer efficiënt instrument is om de tijdige uitvoering te bekomen van een bestuurlijke maatregel of een veiligheidsmaatregel.

De dwangsom is een uitvoeringsinstrument ter ondersteuning van een andere maatregel. Dat heeft gevolgen voor de vormgeving van het instrument. Zo zijn de bestuursorganen die bevoegd zijn om een dwangsom op te leggen uiteraard de personen die volgens artikel 16.4.6 bestuurlijke maatregelen kunnen opleggen en de personen die volgens artikel 16.7.1 veiligheidsmaatregelen kunnen nemen.

Verder kan een dwangsom alleen worden opgelegd als het besluit vermeldt binnen welke termijn een bepaalde maatregel moet worden uitgevoerd. Volgens artikel 16.4.10, §4, 3°, bepaalt het besluit houdende bestuurlijke maatregelen de uitvoeringstermijn van de opgelegde bestuurlijke maatregelen. Artikel 16.7.5, §5, 2°, bepaalt dat er eventueel een uitvoeringstermijn wordt gekoppeld aan een veiligheidsmaatregel.

Om voldoende rechtsbescherming te bieden krijgt de persoon tegen wie een besluit houdende dwangsom is gericht de mogelijkheid om hiertegen beroep in te stellen. Beroep tegen bestuurlijke maatregelen onder dwangsom verloopt volgens de regeling van het beroep tegen de bestuurlijke maatregelen zelf.

Beroep tegen een veiligheidsmaatregel onder dwangsom wordt hier zelfstandig geregeld. De basisregeling voor het opleggen van veiligheidsmaatregelen in het voorliggende ontwerp decreet voorziet immers niet in een beroepsmogelijkheid tegen een besluit houdende veiligheidsmaatregelen.

AMENDEMENT Nr. 36

**voorgesteld door de heer Patrick Lachaert,
mevrouw Joke Schauvliege en de heren Bart Martens,
Jan Peumans, Jos Bex en Karlos Callens**

Artikel 41

Dit artikel vervangen door wat volgt:

“Artikel 41

De Vlaamse Regering bezorgt binnen drie jaar na de inwerkingtreding van dit decreet aan het Vlaams Parlement een verslag over de wijze waarop het is toegepast en doet eventueel de nodige voorstellen tot aanpassing van het decreet. Bij deze evaluatie onderzoekt de Vlaamse Regering ook de mogelijkheid om bij de oplegging van bestuurlijke maatregelen ook een bestuurlijke dwangsom te voorzien.”.

VERANTWOORDING

Het Vlaams Parlement moet sneller kunnen overgaan tot een evaluatie van het Milieuhandvingsdecreet. Daarom wordt voorgesteld om de termijn waarbinnen de Vlaamse Regering aan het parlement zal moeten rapporteren over de wijze waarop het Milieuhandvingsdecreet is toegepast, te herleiden van vijf jaar tot drie jaar na de inwerkingtreding van het decreet. Bij deze rapportering moet de Vlaamse Regering ook de opportuniteit nagaan van een mogelijke invoering van een bestuurlijke dwangsom bij de oplegging van bestuurlijke maatregelen.

AMENDEMENT Nr. 37

**voorgesteld door de heer Patrick Lachaert,
mevrouw Joke Schauvliege en de heren Bart Martens,
Jan Peumans, Jos Bex en Karlos Callens**

Artikel 42

Dit artikel vervangen door wat volgt:

“Artikel 42

In afwijking van artikel 23 wordt, tot de datum waarop de Vlaamse Regering de inwerkingtreding van titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid heeft bepaald, aan artikel 56 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, gewijzigd bij de decreten van 19 april 1994, 30 april 2004 en 22 april 2005, een tweede en een derde lid toegevoegd, die luiden als volgt:

“In afwijking van de straffen vermeld in het eerste lid, kunnen gemeenten voor kleine vormen van openbare overlast gemeentelijke sancties bepalen overeenkomstig artikel 119bis van de Nieuwe Gemeentewet.

Wanneer de gemeente geen gemeentelijke sancties overeenkomstig artikel 119bis van de Nieuwe Gemeentewet heeft bepaald, worden in die gemeente deze kleine vormen van openbare overlast gestraft met een geldboete van maximum 45,45 euro.”.

VERANTWOORDING

Artikel 56 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen wordt aangevuld met een tweede lid dat de gemeenten de mogelijkheid geeft om voor kleine vormen van openbare overlast sancties op te leggen overeenkomstig de regeling voorzien in de Nieuwe Gemeentewet.

“De openbare overlast heeft betrekking op, voornamelijk individuele, materiële gedragingen die het harmonieuze verloop van de menselijke activiteiten kunnen verstoren en de levenskwaliteit van de inwoners van een gemeente, een wijk, een straat, kunnen beperken op een manier die de normale druk van het sociale leven overschrijdt. Men kan openbare overlast beschouwen als lichte vormen van verstoring van de openbare rust, veiligheid, gezondheid en zindelijkheid.” (punt 6 uit de federale omzendbrief nr. OOP 30bis van 3 januari 2005 van de federale minister van Binnenlandse Zaken aangaande de uitvoering van de wetten van 13 mei 1999 tot invoering van gemeentelijke administratieve sancties, van 7 mei 2004 tot wijziging van de wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming en de nieuwe gemeentewet en van 17 juni 2004 tot wijziging van de nieuwe gemeentewet, BS 20 januari 2005).

Onder kleine vormen van openbare overlast onder het toepassingsgebied van het Afvalstoffendecreet moet in het algemeen begrepen worden het vervuilen van de openbare weg en de plaatsen die voor het publiek toegankelijk zijn en het niet naleven van de inzamelregels voor huishoudelijk afval.

Bij wijze van voorbeeld kunnen hiervan vermeld worden:

- zwerfvuil (sigarettenpeuken, kauwgum, blikjes, wikkels en andere lege verpakkingen enzovoort);
- sluikstorten en sluikstoken, althans van huishoudelijk afval in kleine hoeveelheden. Zo mag in straatvuilbakjes uitsluitend afval afkomstig van ter plekke geconsumeerde producten gedeponeerd worden; ander afval hoort er niet thuis;
- het niet naleven van een verbod om reclamedrukwerk te bedelen in leegstaande panden of in brievenbussen met een ‘nee’-sticker (artikel 3.2.5, §4, Vlaams reglement inzake afvalvoorkoming en -beheer);
- het niet plaatsen van de nodige vuilbakjes door verkooppunten voor drank en voeding voor onmiddellijke consumptie;
- het niet naleven van een verbod om drank en voeding gratis uit te delen op het openbaar domein;

- het voeren van dieren op het openbaar domein;
- het niet opruimen van hondenpoep (of het niet bij zich hebben van een hondenpoepzakje) of, voor de begeleider of ruiter ervan, het niet opruimen van uitwerpselen van rijdieren;
- wildplakken: het aanbrengen van aanplakkingen op plaatsen waar dit niet toegelaten is.

Het niet naleven van de ophaalregels betreft ook de concrete regels over de selectieve inzameling en de uren van inzameling (bijvoorbeeld het te vroeg buitenzetten van vuilniszakken), en over het niet aanbieden van afval uit andere gemeenten. De geïllustreerde vormen van openbare overlast dienen conform artikel 119bis van de Nieuwe Gemeentewet nader omschreven te worden in het betreffende gemeentelijke reglement.

Met dit amendement wordt ondubbelzinnig bevestigd dat gemeenten de geïllustreerde vormen van openbare overlast kunnen sanctioneren op basis van artikel 119bis van de Nieuwe Gemeentewet.

Heeft de gemeente over een bepaalde vorm van openbare overlast geen reglement uitgevaardigd in toepassing van artikel 119bis van de Nieuwe Gemeentewet, dan blijft deze vorm van overlast strafbaar met een geldboete die overeenkomt met het bedrag van de maximale gemeentelijke administratieve sanctie. In dit voorstel werd hiervoor rekening gehouden met de regeling inzake de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten.

AMENDEMENT Nr. 38

**voorgesteld door de heer Patrick Lachaert,
mevrouw Joke Schauvliege en de heren Bart Martens,
Jan Peumans, Jos Bex en Karlos Callens**

Artikel 43 (nieuw)

Een artikel 43 toevoegen, dat luidt als volgt:

“Artikel 43

De Vlaamse Regering bepaalt de datum waarop dit decreet in werking treedt.

In afwijking van het eerste lid treedt artikel 56, tweede en derde lid, van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door artikel 42 van dit decreet, in werking op de datum van publicatie in het Belgisch Staatsblad.”.

VERANTWOORDING

Het eerste lid herneemt de tekst van het oorspronkelijke artikel 42 van het ontwerp. Het tweede lid laat hierop een afwijking toe: zoals voorgesteld door het amendement nr. 37 voegt artikel 42 van dit decreet, bij wijze van overgangsmaatregel, aan artikel 56 van het Afvalstoffendecreet een tweede en een derde lid toe.

Met dit amendement willen de indieners het aldus gewijzigde artikel 56 van het Afvalstoffendecreet in werking doen treden op de datum van publicatie van het Milieuhandhavingsdecreet in het Belgisch Staatsblad. Deze bepaling wordt opgenomen om de mogelijkheid tot het opleggen van sancties door de gemeenten conform artikel 119bis van de Nieuwe Gemeentewet zo spoedig mogelijk te laten in werking treden. De overige bepalingen van het Milieuhandhavingsdecreet treden conform het eerste lid pas in werking op de datum die door de Vlaamse Regering wordt vastgesteld.
